

MILCHAMA*

** (Război în ebraică)*

**Poezii inedite, ricoșeuri și cercare, scrise de
umani (100%). Imagini: AI (90%), Beatrice Bernath,
SAGA 2023**

Dublin under dragon attack



Cum arde Canada

Dar după ce am frânat cu scrâșnet
până la fundul văii Alberta
ne-am dat seama de panta pe care va trebui să o urcăm
și era noapte, tu pe spatele bicicletei mele
trecusem pe lângă locul care a ars - localnicii
suficient de înstăriți pentru a continua să se invite la un fel de
banchet, punând lumânări și farfurii, în cenușa de
dincolo de acoperișuri - așa că ai spus să mergem acasă,
dar uite
dealul pe care am coborât e la fel de abrupt ca și cel
care urmează ascuns de fumul gros
din fața noastră.

Adrian Grauenfels



MILCHAM

la fiecare pas, cenușă
încerc reconstituirea
a ceea ce a fost, spui lasă,
nu te ascult, păstrez
în buzunar nyctalus
noctula redus în pudră
prind un moment și
suflu, suflu,
suflu,
până când se diluează
fumul, îmi spui calm
lasă,
și Milcham, te întreb...
faci o grimasă, spui
încă o dată, autoritar
lasă,
nu te mai văd, dar simt
că ești aproape, calc pe
un sol invizibil-previzibil
mișcător, începe căderea
întinzi mâna, mă prinzi
mergem
pe lângă bicicleta fierbinte
pășim
peste forme de case,
de brazi, de animale,
forme de oameni
la fiecare pas, se ridică
particule ca și cum
ar vrea să se prindă
de mine,
mă las învăluită, inspir
îmi spui lasă
ne vom așeza și noi,
doar să se oprească
vântul



CERASELA TOFAN DORVAL

Marcel Lupu

Poveste de iarnă

Este 1 iulie 2023. Încă puțin vine iarna. Peste 5 - 6 luni o să fie deja plină iarnă! Decembrie. Și dacă o să ningă o să fie un dezastru pentru că noi nu suntem pregătiți cu lemne defoc. Și dacă aveam lemne? Nu avem sobe! Nu am fost și nu sunt un om prăpăstios, nici nu am putere ca prorocii dar, la noi, în Orientul Mijlociu totul se poate întâmpla.

Mi-am adus aminte de povestea lui Creangă cu drobul de sare care ar putea pica de pe vatră! Noroc că nu prea avem vetre și ținem sarea în solnițe sau borcane, dar poți să știi?

Și am aer condiționat pentru orice eventualitate.

Adevărul este că eu nu știu să fiu prevăzător și se poate petrece orice. Nu mai puțin adevărat este că în ultimii 42 de ani nu a nins la Haifa. Era în 1972 când au căzut fulgi de zăpadă pe Carmel. Asta putea să fie un semn că un an mai târziu o să fie Războiul de Yom Kipur! Poți să fi și deștept și inteligent?!

Era iarnă când s-a născut Iisus. Noroc că erau vacile care încălzeau puțin caverna. Dar Magii n-au venit în sănii. A apucat să trăiască 30 de ierni.

Țineți minte cum arătau soldații în tranșeele din Primul Război Mondial? Cum le clănțăneau dinții? Și în al Doilea Război a fost mai bine? Aiurea! Iarna este iarnă indiferent de situația internațională!

Cred că ar trebui să mă pregătesc să fac cumpărături de un sac de cartofi, funii de ceapă și usturoi, să pun varza la murat și să caut în Șuk Talpiot dacă sunt gogonele.

Numai să gădesc loc de parcare aproape de Șuk!

01 iulie 2023

Al III-lea Razboi mondial

La mormântul tău
am pus o floare
si o sticlă de vin.
Una noua nu aia
pe care n-am terminat-o
atunci când beți
de prea multă viața
goneam clipele agatate
de aripile fluturilor
si a papagalilor mereu prezenți...
Să o bei sănătos
mortul meu drag!

Dimitrie Grama

28/6, 2023 Uppsala



Ce i-au făcut lui Spartacus

I-au pus un acoperiș deasupra capului.

Fiecare țiglă era o felie de lut așezată pe o coapsă și îndoită până când se usca în soare așa că marginea acoperișului avea un aspect rupt, ca și cum o tânără gazelă a păscut din liziera pădurii rumegând zarea.

au făcut și o groapă de gunoi pentru faianța ieftină a cerului.

De-a lungul streșinii, arcadele în șir semănau cu intrările de la Colosseum

în care ar putea apărea un leu,

sau un gladiator cu o armură de doi metri și jumătate,

sau o ființă de 1.8 metri cu fața pictată a

unei doamne romane simandicoase.

Albinele nu s-ar fi instalat în acele nișe concave,

deasupra camerelor noastre,

nici păsările nu ar roi. Cum poate un tânăr sclav

să plătească camera și masa cu o centură,

cu peria de păr, cu două săbii scurte. Ei pun

un acoperiș deasupra capului, împotriva fulgerelor,

și excremente - fără jenă, e un material abundent și durabil.

Fac gesturi străine, nici cuvinte familiale nu au...

și sub acel acoperiș l-au bătut lung cu niște săbii tocite

care dor cel mai tare.

AG



Daniela Toma

poate că nu mă crezi, dar și eu am avut odată
o parte din trup care cânta pe stradă
și-n care-mi adunam nălucile
să-mi spele eșarfele galbene și să fluiere

cealaltă parte, mai obraznică, mai împovărată,
semăna cu umbra mea, mă părăsea deseori
și nu ducea lipsă de nimic

în fiecare sâmbătă îmi căra pălăria de paie,
mă-mbrăca mireasă de-a-ndoaselea
și-mi punea în cârcă o pădure de păsări
la fel de galbene, lumânări și-o gură de apă

cum cealaltă jumătate-mi alunga mereu graurii,
mă vedeam nevoită să mă strâng singură la piept
ca pe un ziar vechi,
să nu mai vorbesc cu mine, să-mi lipesc doar noduri
pe trup și-o tablă de aramă

din când în când, mă culcam pe-o ureche în miezul zilei
unde se afla o culoare neîncepută și un om viu
ce semăna izbitor cu mine

el, însă, avea sufletul de lemn
și trecea pe deasupra

Desen Daniela Toma



Gabi Schuster

Ce era când seară nu era

Mă plouă
mă vântuie
merg pentru că
trebuie să merg

o așteptare
mă așteaptă
de zor

într-un târziu
cerul se lasă
atins
îl împung
cu degetul
luna și soarele
se ascund nenăscute

lumina primă
cea ne-înserată
se umple ochi
cu îngeri
și după aceea
începe ziua dintâi
când astrele
vor primi un cer
unde să umble



Foto BB

Christian W. Schenk

ARS POETICA

Compune un vers ca pe-o scrisoare
Ce-o scrii iubitei prima dată,
Scrie nebun să simți că doare
Cuvântul ce îi dai răsplată.

Scrie de parcă mâine moartea
Te va cuprinde-n hăul ei
Cerându-ți din cuvinte partea
Cea ultimă, cu care-nchei.

Scrie trecutul și prezentul
De parcă n-ai mai fi-n curând,
De parc-ai scrie testamentul
Urmașilor ce stau la rând.

Scrie nebun, cu frenezie,
Ba aprig, ba mai ușurel:
Așa să scrii o poezie
Și celelalte... tot la fel!



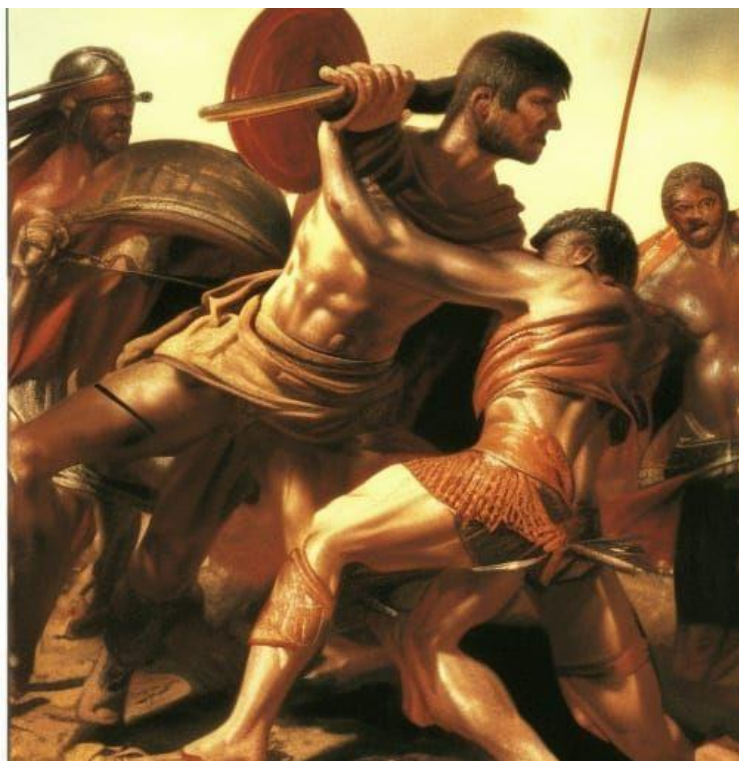
Model dorind să doarmă

Era un loc uman. De o parte și de alta
femei și bărbați tineri țineau în mâini lucruri făcute de om
inventate pentru viață. Unii căscau
prin intermediul gurilor deschise,
cerând o odihnă separată și singulară
mult mai puțin încordată decât precizia oricărei flori
captată de pânza lacomă.

Nu existau flori; fiecare buchet era simulat
pentru a completa obiectul picturilor. Se înțelegea
că morții nu se mai puteau apleca deasupra chitarelor sau a cărților,
sau să-și întoarcă capul și să vorbească, sau să-și plece capul pentru a
plânge.

Eram printre cei lucizi și răbdători care ne mișcam,
la semnalele șefului, prin sălile largi înțesate cu
șevaletе goale din lemn ornamentat,
într-o cameră de culoare roșie care adăpostea
singurul pat și o fereastră, de unde priveam în depărtare, încețoșat
ca și cum ni s-ar fi făcut două desene,
simultan.

AG



Julia Dragomir

Trâmbiță

*

A-ncolțit un vrej de moarte
Udat din ulcele sparte
Să nu crească peste noapte,
Săpat c-o limbă de ceas –
Hârlețul ce ne-a rămas,
Răsădit în cuib de tină
Și umplut la rădăcină
Cu compost mustind a vină.

*

Trâmbițaș ce vestești scârbă,
Știm de mult că lumea-i strâmbă!
Lasă-ți gloaba ta scâlâmbă,
Ce paște vrejuri de moarte,
Din iesle să-și ia bucate
Și-adap-o de fie-unde
Doar c-o boare de secunde
Până m-oi putea ascunde!

*

Cât am stat și-am târguit,
Vreju-o frunză-a-nmugurit
Și-un fir crud și răsucit
De măcriș acru ca traiul
Neștiind ce-i putregaiul
Și prea scurt s-atingă raiul,
Să ne agățăm de lună
Că și ea, ca noi adună
Un rost luat cu împrumut
De la un necunoscut.
Trâmbițașul mă-mbrânțește,
Rupe foaia, o-nvârtește,
Din ea sună și vestește
Că năvălesc peste noi,
Cerând dijma de nevoi,
Călăreții de apoi.

**



Am vorbit mult timp despre lumina din curte
încordată într-un mod ciudat în aer,
țin minte că îți povestisem cum m-am trezit cuprinzând-o
și asta parcă mi-a întârziat orice mișcare viitoare
și gândurile,
și sensurile

mi-ai spus să aștept să treacă ziua în întregime,
să ridic un pahar cu gustul în sus,
ca obișnuinței să-i fiarbă sângele și aerul să devină
și mai revoltător

trupul mi se împrăștia în cuvinte,
mă luau cu ele și mă aduceau mereu în același loc,
aerul era tot înăuntrul meu,
de acolo aluneca încet pentru a înlocui orice lucru învechit

îmi place febra aceasta, o torn în forme de corăbii reale
fără să-i spun totul, trag o furtună pe sfoară
și ți-o trimit

Daniela Toma

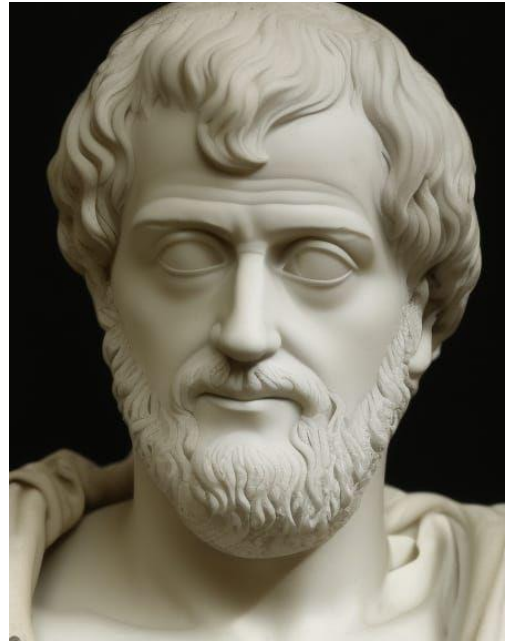


Emanuel Pope

Special Guest

Alergare

Eram ca și ieri,
Același băiat, aceeași fugă.
Muntele însă nu mai era cel care a fost
Și de atâta alergare de-acum,
Își purta prin părul tau,
Numai trei degete.
Cu unul înfășura zilele,
Cu altu încerca să schițeze un mesaj acolo,
Odată știut,
Dar care nu mai era așa de distinct ca altădată.
Cu celălalt abia de-ți putea atinge,
Puțin, chiar foarte puțin,
Lobul urechii.
Pur și simplu îl omora invidia
Față de cercele tău.



O zi obișnuită

Eram în aceeași casă, toți sclavi,
Patronul plecat pe undeva aiurea
Și toți ne strigam cu numele noastre de sclavi,
Nimeni dintre noi nu avea sentimentul ăla curat,
Că trăim viețile altora,
Deși ziua era zi și soarele tot așa,
Iar când ploua, toți știam bine
Și recunoșteam că plouă
Și dacă stăteau undeva afară
Ploaia te uda, te făcea ciuciulete,
Și odată ajuns la adăpost ai fi jurat că

ești tot tu,
Spunând că e mult mai bine la adăpost,
Și că niciodată sub o ploaie bună, "potopitoare",
Nu te-ai aflat în cea mai fericită zi a ta.
Altfel erai sclav, în aceeași casă laolaltă,
Cu un careva care încerca pe noi un marxism mistic salvator,
Dar de asta ne durea exact în cur,
Pentru că era fumată
Și patronul era oricum plecat pe aiurea,
Și noi ne strigam toți cu numele noastre de sclavi,
Și așa ne înțelegeam,
Și nimic putea fi schimbat.

Departe de aer, departe de mine

Am ajuns din ce în ce mai departe de aer.
da, asta e, așa trebuia să-ncep.
Spunând cum m-am înălțat sau când tu m-ai născut
cum eu am coborât,
nici nu știu cum e mai corect,
dacă vreodată a fost ceva corect,
dar cu câteva note am fost
mai aproape de aer și acum sunt prins.

Doar am observat.
cum dispăre carnea din lucruri
și dinspre lucruri cum îmi fuge mintea,
și inima zdrelită
și așa am început să schițez un nou "mers".
Un fapt reinventat, ca și cum aș scrie,
pentru că altfel nu știu cum să fac,
doar cineva care m-ar citi din al glea cer ar spune că-nvăț să rețrăiesc.
numai că eu nu rețrăiesc, ci numai mă visez
cumva...

Pe mine nu mă îngrijorează că a trecut un înger prin mine,
cum nu mă îngrijorează cum trec autobuzele prin orașul în care nu mai
sunt,
pe mine mă îngrijorează luna,

și cum să fac s-o împac
în jumătățile ei cu jumătatea mea,
luna cea nouă cu lumea
în care soarele și câmpia întinsă mă privesc trist,
fără de miresme și fără de cuvinte...
cum pe toate să le împac?!
Luna cea nouă pe care o visez,
cu lumea în care nu mai exist
și pe care nu o pot atinge
și de-al cărei gust
nu mă pot linge pe degete?!

Ah, mamă! când voi ajunge și eu astronaut?
nu, mamă, nu!
nu despre progresul umanității îți vorbesc
nici despre "donut" ul ei, ori despre labradorul ei
umflat ca un curcan,
sau curcanul e umflat ca un "donut"
nici despre femeia șchioapă care nu stie să alerge,
nici despre pistrui și nici măcar de dantura mea spartă acum de un
pumn...nu!
Nici macar nu vreau guma ei arabica 100%... s-o învârt pe degete.
nu!
Numa' blues, mamă!
Numai blues vreau!
Aș vrea să cânt blues. Ah! de aș putea să cânt,
acolo în aerul care strânge în aerul în care mă visez
astronaut cu ea,
cât mai aproape și cât mai fidel.
Pentru că pe mine nu mă îngrijorează
că a trecut un înger prin mine ca un tren japonez,
Nu!
Nu, mamă!
Ci luna, luna, mamă...luna, ea,
luna mă îngrijorează
cu jumătățile ei ...



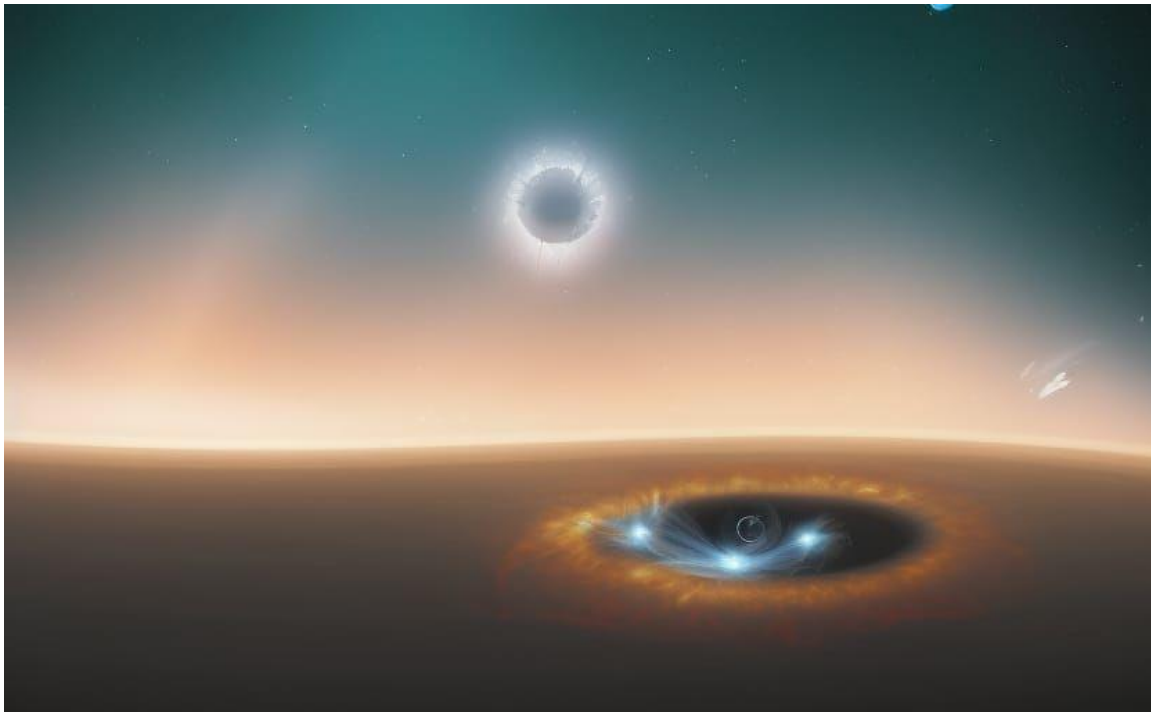
Totem

Înainte să adorm,
înainte să pun capul pe pernă,
hrănesc dihăniile nopții.
Nu este un act ecologist,
și nici măcar unul de igienă personală,
este pur și simplu un act de insolvență.
Tot ce aveam de cheltuit în real am cheltuit,
De aici încolo ... urmează numai penitență.

Cosmoproblematică (I)

Am auzit că undeva, pe la coada Universului
ar alerga ca biciuită și ieșită din gură de șarpe,
o gaură de culoarea petrolului,
care este de culoarea aurului lui Cezar Petrescu care
este de culoarea cafelei "Americana"
în care nu pui lapte și nici nu adaugi zahăr.
Că e de 200 de ori mai mare decât galaxia noastră,
are mușchii bombați bine ca la personajele lui Maverick
și că ar rade tot ce-ntâlnește în cale,
ca o radiera uriașă ce se mișcă aleatoriu pe ecranul unui calculator imens,
sau ca un șoarece cu un apetit glorios în glandă,
scăpat ca prin minune într-un magazin de brânzeturi pe mai multe straturi.
Viteza lui, a acestui animal cosmic, iarăși
ni se spune că este atât de mare,
încât obosiți, savanții toți, au renunțat
s-o mai aproximeze în cifre.
Acum, eu feel sorry,
sincer!
de aici din pățutul meu cald, din care vă scriu în noapte,
sorry pentru toate rasele, civilizațiile, animăluțele și planetele
înghițite pe la coada Universului
de acest animal care e, cum v-am spus,
de culoarea petrolului,

care este de culoarea aurului lui Cezar Petrescu care e
de culoarea cafelei "Americana" în care nu pui lapte și nu adaugi zahăr,
cum îmi pare rău și de toți Dumnezeii lor în egală măsură.
Dar nu pot să nu mă gândesc la mine...
of, iarași la mine:
și dacă vine și ne-nghite,
noi murind, vom răsări în altă parte cum era până acum?!
Numai întreb...așa ca pentru un prieten!



DOI

...și nopțile scufundă casa în adâncuri
îmbrățișând respirația cu zidurile
cum un copil cuprinde mingea
ascultând mirat
murmurul frigiderului
și foșnetul cărților oboseite.

ei dorm îmbrățișați și distanți
în visuri relaxante, liniștiți
ca naturile moarte

apoi se apropie copti și maturi
încolăciți ca două vietăți
ca doi pui contopiți
într-unul singur

vaza cu flori
povestește dragostea lor
mai bine decât prin
palide cuvinte...

Eran Bar Ghil

Israel 1969

Traducere AG



Amoralul amor

Când un bărbat ridică vocea
ea zice că e dragoste, și că dragostea uneori devine furie.
Femeia e gata să iubească un bărbat cu mâinile reci
care uneori o atinge, vorbindu-i de D-zeu
Mulți, se roagă după ce te jignesc
Scuzele lor par femeii a fi dragoste
și ele iubesc pe cei care își cer scuze...

Iubesc ca să ierte, pentru că ele sunt zeițe
Ele te iartă pentru că nu se pot ierta pe ele însăși

"Probabil are un demon bun în ea", spun bătrânii tribului
De fapt, femeia e un fluviu care cară totul la suprafață,
bărți și insulte, pirații sufletului ei, scrisori nedeschise,
mângâieri pentru înecați...

Ani după ce a fost jignită, femeia nu va vorbi despre acel bărbat violent
bădăran, ignorant... nu va recunoaște indecența dragostei lor

Toți bărbații mei au fost frumoși, slabi, sportivi, spune ...
și mă iubeau când eram
slabă, cu părul scurt, cu obraji roz, prostuță, în mini, nudă, moartă...

AG



Gabi Schuster

Calea spre cuvinte

Când cobor
împuşcăriat în tăcere
urechile ţiuie
ca primele stele
prăbuşite peste pământ

dorinţele iau foc
la îmbrăţişarea
cu văzduhul
şi planează
întrând în pielea
cuvintelor

Din curtea cu amintiri

Trandafirii şi regina nopţii
se pierd undeva
printre plopii
murmurând argintiu
pe buzele vântului

frunzele plâng
lovindu-se de pământ
un basm încheiat
nu se mai întoarce
timpul mă bate pe umăr
hai!



Poem japonez

perdele - paravane simple, sadice monoton
plictisul nenumăratelor candelă - lampioane
afară ramuri și flori și flori și flori
pomi cu flori, fluorescență, fluorescențe
zgomotul oglinzilor fără imagini
imagini fără fețe, sau toate la fel
și brusc...
geamătul unui ceainic spart

trupul e altceva
fosilizat, albit de apa fântânilor Zen
de dorința de a modifica zenul
sub cerul albastru impecabil
de blue
Zen și trup, incompatibile mișcări lente
pe pietrișul lent
și apoi nemișcare.

nu pot fi un sfinx
nu pot iubi
am nevoie de cineva
ca mine

AG

Foto BB



Ca să dovedesc că am primit scrisorile tale de pe front,
am înmulțit cu 2 sufletul lor și toate celelalte părți împrăștiate în tranșee,
abia atunci împărtășania s-a mutat în mine,
mi-a spălat mofturile, le-a îndesat forțat în lada de zestre
și mi-a spus:
-na, uite ce burtă plină de ipsos are acum planeta!
jumătatea asta de oră se trage la sorți ca o pacoste roz pentru surzi!

Daniela Toma

Mirarea zeiței

Să fie clar, zeii nu mai sunt generoși
Peste poduri de sticlă și zgârie nori de beton
Între șosele largi pline cu automobile
și ultimul pom de pe planetă
porumbeii albi pleacă în migrare
one way

Dar iată o fată frumoasă, pe plaja pustie
(care se răcește de la o zi la alta)
trebuie să crească și ea
în zilele care se scurg monoton

apoi ca un șarpe
privește la urma ei lăsată în nisipuri
și nu pricepe cum ea, cea de azi
și-a terminat tinerețea
și nu mai are loc
în scoica ei
deschisă
de ieri.

AG



Mariangela Gualtieri

”Cain”

Nu va înceta să moară
viața asta
ce trece
de la o carne la alta
nu va înceta fiara asta
să-mi salte în piept.
Se naște acum, în noaptea asta
un altul la fel ca mine.
Se naște încontinuu.
Și eu în noaptea asta
în clipa asta
de el și de mine. Am milă.

-traducere de Cătălina Frâncu-

Foto- BB



Christian W. Schenk

CÂND AM PLECAT VRĂJIT PE MUNTE

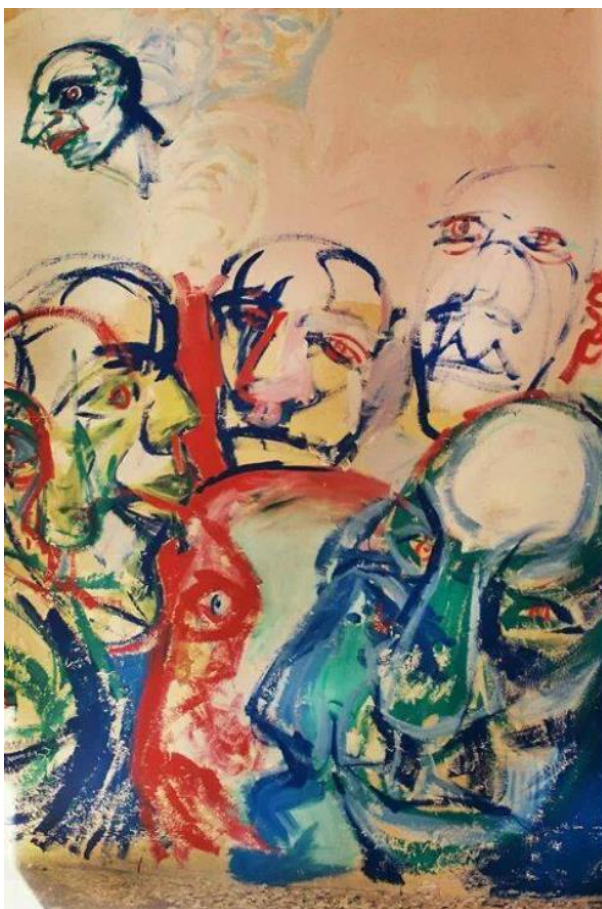
Timpul oprit ondulează prezentul
În care mă-mpiedic
În care mă-nec
Și pauza secundelor
Fecundă cezura
De care mă-mpiedic
În care mă-nec.

Un pumn plin de gene
Îmi scoate lumina
Și orb trec spre culmea
Muntelui vrăjit.

Lacrimile puse pază
Pe mărgele de sub lacrimi
Se sfărâmă de metalul
Zăbrelitei mele vieți.

Sunt uitat și de-ntuneric
Și de iad și de păgâni
Și de mințea-mi dusă-n veghea
Negurilor ce se-ntind

Peste ochi, peste simțire,
Amintiri neamintite
Și prieteni peste voi.



desen BB

Sunt mai tânără când privesc doar părți din mine,
le răsucesc și le scriu semne pe spate într-un alfabet morse,
bulversând ritualul de luni seara
tu vezi dinainte lăcomia mea
și atârni repede, să nu se prindă nimeni,
viitorul osului de pește exact în coada instalației electrizante

Daniela Toma

Întoarcerea la insuportabilul real

Mă doare talpa piciorului
În curând, acasă printre urzici, buruieni,
ghimbir proaspăt blocat între gingii
și un molar plictisit.
În exces, știrile devin grăsimi, un fel
de cătrănire. Organele protestează
Pe solul pomilor defrișați pentru locuințe de beton.
Fac un prim pas în Paris
Strălucire albastră, hârtia care primește cerneală, cafea cu lapte.
Până în ziua a VII-a,
nu-mi mai amintesc de viața anterioară
De unde am venit?
De ce am plecat?
La ce?

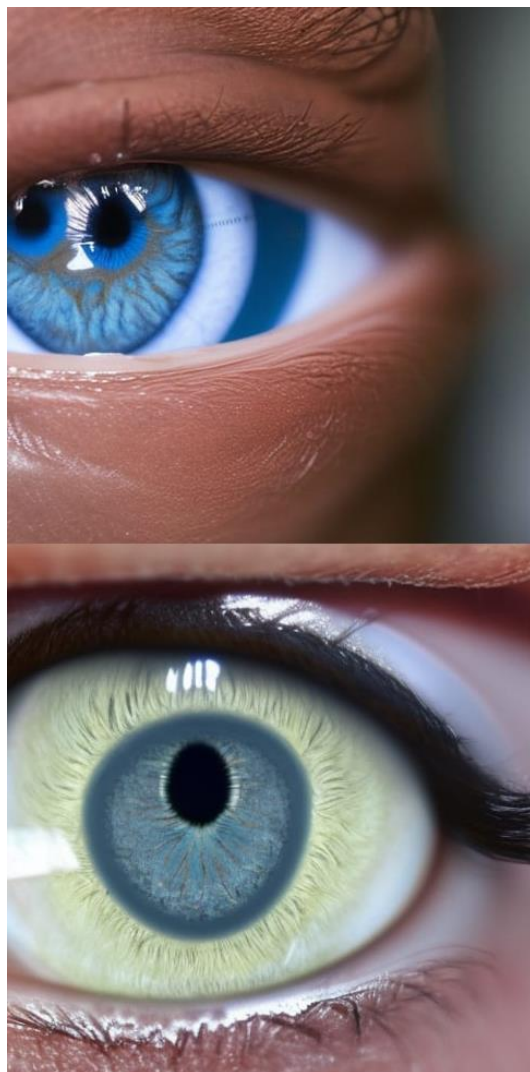
AG

Cataractă

Julia Dragomir

Spuma mării tulburate
se întinde ca o cataractă
peste un ochi de mal căprui
corupt de o vorace obsesie
căci obsesia e o boală a ochilor
*

operez cu bisturiul uitării
și te desprind pe moment
cum ai despărți pecia albă
de cristalinul trup al apei
pentru a vedea limpede iar
însă după nici măcar o clipire
talazul maniac al mării
mi te-a și reîntors în privire



Javier Lostalé

”Hăul - El hueco”

I

În hăul care desparte două corpuri goale
se află un cer palid de dimineți istovite,
o umedă răspândire a tăcerii, fiindcă
buzele la zenit încă mai strălucesc desprinse.

Nu este nicio distanță între două corpuri goale,
ci doar o pulsație primitivă fără istorie,
explozia unui nor tactil șă fără de chip.

Totul se adâncește în amânata minune a clipei
în vreme ce, într-un palpit de mercur, cuvintele se sting.
Atunci se întâmplă lumea - în mica strălucitoare asfixie.

II

În hăul care desparte două priviri
trosnesc crengile umede ale dorinței,
acolo răsare o mlaștină de zboruri înfocate
care dispare-n curând într-un fum albastru,
acolo se înfioară răspunsul - fecioară.

Nu este nicio distanță între două priviri
ci doar aerul întrerupt în drumul său ascuns.

Nimeni nu va afla vreodată cine întâiul a cucerit un domeniu atât de fragil.
Nimeni nu o să spună vreodată ce nici măcar inocența nu a știut.

II

În hăul care desparte două tăceri
ceva se închide cu suavitate de trandafir,
în vreme ce curge tristețea cu strălucire de stele fixe
care sărută amintirea cu cel de pe urmă răsunset.

Nu există nicio distanță între două tăceri
ci doar translucidul spațiu al lacrimei,
doar aurora îngropată a hăului.

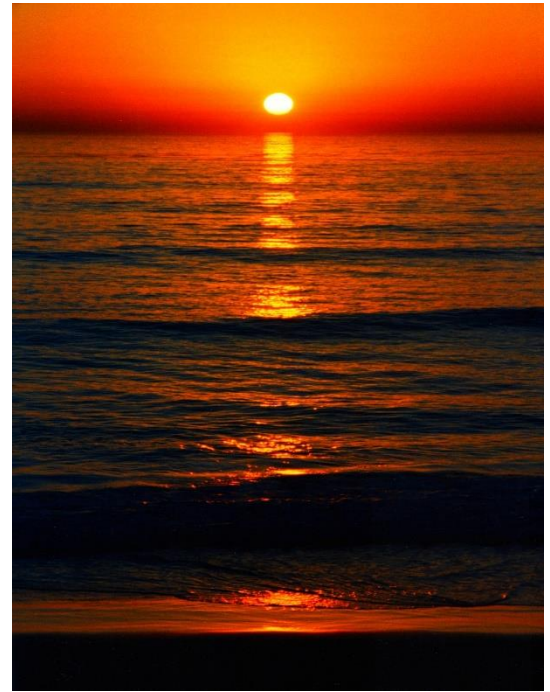
- traducere de Cătălina Frâncu -

Alfred Poplingher

VEDERE DE PE BALCON

Îmi place să privesc de pe balconul meu
Ultima Mare sau Marea cea din Urmă.
Așa numește Biblia evreilor Marea Mediterană.
Spumele valurilor care fug spre țărm
Ca într-o întrecere sportivă,
Unul în spatele celuilalt
Pe pista stadionului marin,
Îmi amintesc dunele de zăpadă
Pe care viscolul le săvârșea în iernile copilăriei

Îmi place să privesc din balconul meu
În orile serii
Cum ghemul de foc al soarelui
Coboară încet spre mare,
O atinge treptat treptat
Și se scufundă în ea.
În același timp cerul deasupra mării
Capătă diverse nuanțe de roșu și portocaliu .
Feeria la care sunt expus,
Magia naturii în care
Elemente cosmice își au locul lor
Nu poate lăsa indiferentă
Retina și sufletul celui ce contemplă.
Balconul meu devine în acele momente lojă
Iar eu la rândul meu
Părtaș vizual al sublimului spectacol.



William Gay

O idilă de cameră de spital

Când Nellie se așază lângă patul meu,
Ea se gândește, pentru a mulțumi un poet,
Trebuie să vorbească despre cărți,
Deși aș prefera să renunțe la asta.

Pentru că de multe ori face greșeli atât de ciudate
încât îmi vine să râd în hohote,
Și apoi pare atât de supărată, încât eu
Mă căiesc imediat după aceea.

Totuși, deși vorbește despre piesele lui Ruskin,
despre Tristram Shandy a lui Dickens,
Nimeni nu poate face jeluiri mai clare,
Sau mai reușite alte dulciuri.

Chiar dacă se abate de la Pope la Poe
Cu fantezie sălbatică și vagabondă,
Nimeni nu aduce portocale atât de mari
Sau mere atât de parfumate.

Și apoi ochii ei sunt limpezi și buni,
Gura ei e dulce și roză,
Ea îmi aduce acum crizanteme,
Sau violete într-un buchet.

Patiseria ei, de asemenea, e mereu crocantă,
Dulciurile ei nu sunt niciodată lipicioase,
Rochiile ei sunt mereu îngrijite și fine,
Fața ei e bună și drăguță.

Deci, în timp ce în bunătate ea este debordantă,
Ce contează că nu știe prea multe?
Chiar dacă vorbește despre Faust al lui Homer,
Sau Don Quijote scris de Dante?

Chiar dacă întrebă ce-a scris Jane Eyre?
Dacă mai trăiește Wordsworth?
O, o iert pe toată, pentru că
Ea însăși este iertătoare.



Furtună nebună

Julia Dragomir

soarele își ascute razele
în cutea norilor aspri și grei
cu boi încrunțat și plumbuit
până ce devin atât de subțiri
încât abia de se mai zăresc
cerul mă apasă cu soarta lui
așa cum mă apasă gândurile
aerul devine dens și sufocant
ca o neînduplecată sugrumare
mi se pune un nod sec în gât
pe care-l înghit
ca să nu izbucnesc
în torente sălbatice de ploi
tensiune de s-o tai cu cuțitul
tăria stă să crape în orice moment
rafalele se ciocnesc între ele
fără ca vreuna să câștige
stările mele se alungă și se izbesc
gladiatori nevrotici
de-ar turna mai repede
să se termine odată cu asta
faurul din înalt nu mai suportă
trăsnește dintr-odată
cu o lovitură de baros
în țărâna pietroasă și îndărătnică
masa la care trudește necurmat
și pentru o clipită
cât un suspin a neputință
o rază frântă în nu mai știu câte locuri
țâșnește prin crăpătura unui nor de catran
un strop de sare din nodul din gât
scapă prin colțul ochiului meu
evadând printre zăbrelele genelor
dezlănțuită o ropotă se pune
să sărute obrazul pământului
pale hăbăuce de suspine



Foto BB

se hărțuiesc acum prin văzduh
din când în când un tunet sughite
și lumina refulată
răzbate iarăși ruptă în bucăți
de fulgere ascuțite
ce biciuie privirea cu limbile lor
apoi doar cât m-am șters la ochi
s-a și răzbunat
cerul s-a curățat de zgură
preschimbându-se în opal oțelit
de parcă toate acestea
ar fi fost o simplă părere
închipuire de duh
smintit și cusurgiu

**



Participă

Adrian Grauenfels	2
CERASELA TOFAN DORVAL	3
Marcel Lupu.....	4
Dimitrie Grama	5
Daniela Toma.....	7
Gabi Schuster.....	8
Christian W. Schenk.....	9
Julia Dragomir.....	11
Emanuel Pope.....	13
Eran Bar Ghil.....	18
Mariangela Gualtieri	23
Javier Lostalé.....	27
Alfred Poplingher	28
William Gay	29

SAGA PUBLISHING
Pentru JURNAL ISRAELIAN - Iulie 2023

